

בראתי יצר הרע ובראתי

תורה תבלין

A Torah Tavlin Publication

34 Mariner Way, Monsey, NY 10952

שבת קודש פרשת אמור - Shabbos Parshas Emor

ח' אייר תש"ס - May 13, 2000

לכל זמן ועת

הדלקת נרות - 7:47* שקיעה/יום השבת - 8:06
זמן קריאת שמע/מ"א - 8:40 צאת הכוכבים/מוצש"ק - 8:56
זמן קריאת שמע/גר"א - 9:16 לשיטת רבינו תם - 9:18
ימי שמדליק מוקדם, אין לאחר זמן עצם קבלת השבת (משיאמר מזמור שיר)

מדעת עליון

אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו וגו' (כא-א)
הנה י"ל דרך "אליהם" - אל הכהנים, תאמר שלא יטמא, אבל בני ישראל
אדרבה מצווים לגמול חסד עם המתים, וטוב לפניהם ללכת אל בית האבל,
באשר הוא סוף כל האדם, והחי יתן אל לבו. אמנם הכהנים בני אהרן אינם
צריכים לזה, כי הם תמיד עומדים "בין החיים ובין המתים", והם חיים תמיד
באימת המות. ומי כבני אהרן "הנותרים" יודעים שאחיהם נדב ואביהוא מתו.
ועל כמה וכמה דברים הכהנים מזהירים בעונש המיתה (שתווי יין, פרועי ראש
וכו'). לפיכך אין צורך לכהנים ללכת אל בית האבל, כדי לתת אל לבם את יום
המיתה, כי כל החיים שלהם באימת המות.
וביאר עוד הגמ"ר זלמן סורוצקין זצ"ל בס' אזנים לתורה, שבנוגע לעצם
מצות הקבורה, אין הכהנים מרוחקים ממנה בהחלט, שהרי מת מצוה שאין לו
קוברים, מטמא אפי' כהן גדול. אלא שבמקום שיש ישראלים המתעסקים
בקבורת המת, אסורים הכהנים לטמא משום שהם מזומנים לעבוד עבודתם
במקדש, לכך נאסרה עליהם ההתעסקות במתים. וזהו מה שדרשו חז"ל "אמר,
ואמרת" - אמירה ראשונה לגבי מת מצוה "יטמא", ואמירה שניה לגבי שאר
מתים "לנפש לא יטמא בעמיו".

ושמרתם מצותי ועשיתם אותם... ולא תחללו את שם קדשי וכו' (כב-לא, לב)
הנה מדרש חז"ל ידוע, "ושמרתם" - זו המשנה, "ועשיתם" - זה המעשה.

ונקב שם ה' מות יומת ואיש כי יכה כל נפש אדם מות יומת וכו' (כד-טז)

The Torah describes someone who blasphemed the Holy Name of Hashem and his ultimate punishment of being put to death. What strikes us as highly unusual is the fact that right after this, the Torah teaches us the "regular" laws of hitting another person or even causing damage to someone else's animal. What does this have to do with blasphemy?

R' Shmuel Choueka Shlit"l answers that one would assume that to curse the Name of G-d would involve someone totally demented or evil enough to stoop to the lowest level. The Torah, however, is teaching us that there is a progression for everything. If one person starts off by damaging someone's animal, he may then go on to injure his friend personally. If left unchecked, a person can deteriorate so rapidly that under the right circumstances, he may even come to blaspheme the Name of Hashem.

Everything we do affects us and if it is not correct, it will lead us to another level, lower than the one we started on. On the other hand, a good act which we do will also lead us to do even better things, as it says, מצוה מצוה - a mitzvah (good deed) leads to another mitzvah and a sin leads to another sin.

הוא היה אומר

R' Simcha Bunim of Pshischah ZT"l would say:

"A lesser generation needs a greater leader. This is compared to a sick person - the more severe the illness, the greater the need for a specialist!"

A wise man was attributed as saying:

"Just to do what's right and be good is not enough, when better is expected!"

R' Yehudah HaChassid ZT"l would say:

"When the evil inclination to sin becomes overpowering, imagine that you lived during a time of persecution, when the halachah demands that one suffer even death, in order to sanctify Hashem's Name. So surely this power of the evil inclination is not such a big thing!"

To sponsor or dedicate an issue call 914-362-4380 or E-Mail to TorahTavlin@aol.com

furnace because of the shortages. He offered six ruble to anyone who would get him a furnace. In Russia, a furnace was vital as it was used for both cooking and heating. When my father came home from *shul* he discussed the matter with my mother. They agreed that my father would take apart our furnace, brick by brick, and rebuild it for the rich man. They would then have money for my *melamed*. My father did just that and received the promised six rubles. These he immediately gave me to pay my *melamed*. That winter was bitterly cold and we all froze and shivered in order that I could have the best *melamed* and grow in *Torah*."

The *Ridva*"z took a breath and then continued. "This afternoon it was very cold and I was considering having a *minyan* in my home. Then I decided that in honor of my father I should make the extra effort, brave the cold and go to *shul*. I was crying thinking about the self-sacrifice that my family had for my learning."

"*Emor v'amarta*" - say and then say again. The examples and sincerity of parents have an incredibly profound effect on their children.

TORAH GEMS

מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש אלה הם מועדי וגו' (כג-ב)

One of the oldest and most widespread of Jewish practices is to make the holy *Torah* the center of all of our joys. Whereas others devote their holidays to food, drink and frivolity, we, the people of *Hashem*, have our *Torah* in our hearts, and on our holidays, we devote the better part of the day to expounding upon the *Torah*.

Explains R' Yehuda Mintz ZT"L, this is the meaning of the *posuk*: *Hashem's* - "מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש אלה הם מועדי וגו' *appointed festivals that you designate as holy convocations - these are My appointed festivals*. If you designate the festivals as holy convocations, then they will be My appointed festivals. If you will sanctify yourselves on the holidays and devote yourselves to *Torah* study, then they will be G-d's festivals. If not, the prophet *Yishayah* has already said, "*Your new moons and festivals, My soul hated*." (א-יד)

This applies not only to festivals but also to weddings and even to social gatherings. Thus we read in *Pirkei Avot* (ג' פרק), "*If three people eat at one table and do not exchange divrei Torah, it is as if they have eaten from sacrifices to idolatry*."

ר"ל, תשנו ותשמרו בלבכם את הלימודים ואח"כ עשיתם במעשה, שהמחשבה קודמת להפעולה. והאיר הכתב סופר, הגמול"ר אברהם שמואל בנימין סופר זצ"ל, שני"ל עפ"י משארו"ל "מי שלמד ושנה ומו"מ עם הבריות בנחת, אומרים עליו 'זה שלמד תורה כמה נאים מעשיו'. ומי שאינו מתנהג בנחת עם הבריות, אומרים 'זה שלמד תורה כמה מכוערים מעשיו'. וכבר אמור בס' חובות הלבבות שלהפקחים אבילות בלבם וצהלה על פניהם, וכן דרך הצדיקים שאינם מתבודדים כי אם מעורבים בין הבריות, ולבם דבוקים בה' ובתורתו. ואם לא יעשו כן מחללים ה' הם, שאומרים עליהם שמפני שלמדו תורה, אינם יודעים לדבר עם בני אדם, ונמצא שאין חילול ה' גדול מזה. וזהו מה שכת' 'ושמרתם מצותי ועשיתם אותם ולא תחללו את שם קדשי' - שלא תהיו מופרדים מבני אדם שבוזה יצא שתחללו את שם ה', אלא תהיה צהלה ושמחה על פניכם, אמנם מ"מ 'ונקדשתי בתוך בני ישראל' - דידוע שענין של 'קדוש' הוא ענין של 'פרוש' - כלומר, תהיו מעורבים בין הבריות, אך עדיין תהיו פרושים ובדודים בלבכם.

מעשה אבות.... סימן לבנים

אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו וכו' (כא-ב)

The story is told about R' Yaakov Dovid Wilevsky ZT"L, the *Ridva*"z, who began to cry as he waited for the prayers to begin in *shul* on the day of his father's *yahrtzeit* - the anniversary of his death. A close friend approached him and asked why he was so upset considering the fact that his father had lived until the age of eighty and had died more than fifty years ago.

R' Yaakov Dovid explained. "When I was a young boy, my father had hired the best *melamed* - teacher, for me. He charged one ruble a month which was a large sum of money in those days, especially for my father who was very poor.

"My father made a living building furnaces. One winter there was a shortage of cement and lime and my father couldn't meet the payments for my *melamed*. Three months went by and he hadn't paid him. One day, I brought home a note from my teacher which said that if he didn't receive money by the next morning, he'd be unable to continue teaching me. My parents were devastated. To them my *Torah* study meant everything and they felt that nothing should stand in its way.

"That evening in *shul*, my father overheard a wealthy man complain that the contractors who were building a house for his son couldn't get a